

15 SEPT. 1921

No. 18.

26e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Ik wil niet toelaten dat zij Mijn werk zullen verwoesten; ja, ik zal hun toonen
dat Mijne wijsheid grooter is dan de sluwheid des duivels.

L. en Verb. 10 : 43.

Toespraak

gehouden door Apostel JOSEPH FIELDING SMITH ter
gelegenheid der 91ste Jaarlijksche Algemeene
Conferentie, 3 April 1921.
(Slot.)

Niet alleen was het mogelijk voor dezen grooten profeet, door zijn groot geloof, de vinger van God te zien, maar God was in de noodzakelijkheid om zichzelve te manifesteren en Zijn geheele lichaam te laten zien, Zijn geestelijk lichaam, want het was toen niet een tabernakel van vleesch en been.

Hoe volmaakt is deze organisatie. Het was niet alles in één keer gegeven, en hierin is de verklaring van den profeet Joseph Smith waargemaakt, dat hij door God onderwezen was. Dit werk was niet in één dag aan de wereld gegeven, maar God openbaarde zichzelve als het noodig was — hier een weinig en daar een weinig, totdat de volle grootheid ervan was bekend gemaakt.

De eerste ambtenaren in de kerk waren ouderlingen, twee ouderlingen aangewezen door dat kleine aantal hetwelk op den zesden dag van April in het jaar 1830 vergaderden, om voor hen te handelen. Maar als de tijd voorwaarts ging en de kerk in aantal toenam, werd het noodig dat andere ambtenaren zouden geroepen worden en daarom ontvingen wij hooge priesters en bisschoppen en patriarchen en een weinig later, zeventigers en apostelen en het geheele plan zooals wij het nu in de kerk hebben, in al zijn glorie, werd bekend gemaakt. De Heere openbaarde zelfs in den beginne de orde van de verschillende quorums, of liever de plichten van de verschillende quorums van het priesterschap. Hij onderwees ons de plichten van ouderlingen, de plichten van leeraars, de plichten van diakenen en later de plichten van de hooge priesters toen zij bekend gemaakt werden, en zelfs voor dezen, de plichten van de apostelen en dan

de plichten van de patriarchen en van elke vertakking van het priesterschap. De plichten van leeraars zijn om de huizen van het volk te bezoeken en te zien dat er geen ongerechtigheid is, dat er geen kwaadspreken is, geen fout-vinden, dat al de leden hunne plichten volbrengen. De plichten van de priesters is om in de huizen van het volk te gaan en hun de beginselen van het Evangelie te leeren en niet te wachten totdat zij de Zondagschool of de jongeliedenklas kunnen bezoeken of zelfs een priesterschap-vergadering.

Al deze dingen zijn goed, alle deze dingen zijn noodig als een gedeelte van het plan dat God ons gegeven heeft. De priesters moeten in de huizen van het volk gaan en hun instructies geven, hun bekend maken, en aan de familiën den wil van God leeren.

Zoo heeft God dit plan tezamen gesteld en het aan ons geopenbaard, zoodat wij kunnen wandelen in de wetenschap van de waarheid, in gerechtigheid en in nederigheid. Als wij het zouden volgen in een volmaakt weg, zooals God bedoeld had dat wij het zouden volgen, zou er geen ongerechtigheid in de kerk zijn, er zou geen fout te vinden zijn, er zou geen jaloezie zijn, er zou geen benijden zijn, geen tweedracht, geen bitterheid in de harten van de leden der kerk tegen andere, want al deze dingen zouden niet zijn en wij zouden vereenigd met ééne begeerte in ons hart God dienen en Zijne geboden onderhouden. Maar wij zijn zwak en menschelijk, en leven niet naar al de eischen welke van ons verlangd worden. Wij falen dikwijls in alle opzichten, onvolmaakt zijnde. En omdat God in de noodzakelijkheid is om ons te gebruiken als Zijne instrumenten, is het groote plan een weinig beneden den eisch welken Hij gezet heeft en wij bereiken niet de verhevenheid welke wij zouden moeten bereiken.

Onze plicht tot het Zendingswerk.

Maar het is mijn plicht, zooals het uw plicht is, broeders en zusters beiden — want de verantwoordelijkheid is ook op u geplaatst — om het beste te doen wat in uw vermogen is en niets te ontduiken, maar met geheel onze ziel de roeping die God ons gegeven heeft, na te komen, en ijverig te werken voor de zaligheid van ons eigen huis, elk één van ons, en voor de zaligheid van onze naasten, de zaligheid van diegenen, die verre wonen; zoodat het Evangelie gepredikt zal worden, zooals wij gehoord hebben, tot de natiën der wereld, zoowel als in de ringen van Zion. Maar laat ons dit niet uit het oog verliezen — en ik geloof niet dat wij zulks doen — dat een ziel hier tehuis is juist zoo waardevol in de oogen van God als één in de wereld; en er is een groot zendingsveld hier tehuis onder de Heiligen der Laatste Dagen, en wij kunnen ons geloof verbeteren, kunnen onze werken verbeteren, kunnen ons lidmaatschap en onze plaats in deze kerk verbeteren. Er zijn vele eerlijke zielen onder ons, welke nooit de gelegenheid waargenomen hebben, of nog nooit de moeite hebben genomen om te zoeken, dat zij deze glorierijke waarheden moge vinden welke bekend gemaakt zijn in de openbaringen van God. Zij denken niet over deze dingen, zij leven onder ons, wij gaan niet hen om en komen dagelijks met hen in aanraking. Zij

denken dat wij een goed soort volk zijn, maar eigenaardig in onze godsdienstige zienswijze en daarom schenken zij geen aandacht aan ons geloof en daarom is dit groote zendingswerk, hetwelk gedaan wordt in de ringen van Zion, zooveel eerlijke, geloofvolle zielen aan het ingaren uit ons midden, die nog nooit de gelegenheid hebben waargenomen, mag ik wel zeggen, om het Evangelie te hooren.

Nu, mijn broeders en zusters, deze zijn eenige van mijne overwegingen, die tot mijne gedachten zijn gekomen dezen namiddag. Ik begrijp dat mijne opmerkingen een weinig onsamenhangend zijn geweest, niet geheel in één lijn van denken, maar niettemin wensch ik dit tot besluit te zeggen, dat God met de Heiligen der Laatste Dagen is, dat Zijn Geest op dit volk rust, en Hij verwacht van ons dat wij in nederigheid tot Hem komen, onze zonden nalatende, onze jaloeschheden, onze kwade gedachten, onze boosheden, onze twisten, als er zulke dingen bestaan, en natuurlijk bestaan zij meer of minder in de harten van het volk; en Hij verwacht dat wij elkander liefhebben. Ik bid dat wij dit zullen doen, in den naam van den Heere Jezus Christus. Amen.

Het Gebed.

(Uittreksel uit geschriften en redevoeringen van JOSEPH F. SMITH.)

Bid iederen dag! Kom dat groote, door den Meester gegeven gebod na. altijd den Heer te gedenken; 's morgens en 's avonds te bidden, en Hem altijd te danken voor de zegeningen, die zij dagelijks ontvangen.

Bid in wijsheid. Mijn broeders en zusters, laten wij God gedenken en aanroepen, Zijn zegeningen en Zijn gunst over ons afsmeeken. Laten wij het derhalve doen in wijsheid en rechtvaardigheid en wanneer wij bidden, zouden wij het doen op een overeenstemmende en redelijke wijze. Wij zouden den Heer niet vragen datgene, wat onnoodig is of wat voor ons geen weldaad zou zijn. Wij zouden vragen datgene wat wij van noode hebben en wij zouden het doen in geloovig vertrouwen, niet twijfelende, want hij die twijfelt, gelijk de apostel zeide, „is gelijk de baren der zee, door de wind voortgedreven.” Want laat die man niet denken iets van den Heer te ontvangen. Maar wanneer wij God om zegeningen vragen, zouden wij zulks doen in het geloof van het evangelie, in dat vertrouwen dat Hij beloofd heeft aan hen te geven, die in Hem gelooven en Zijn geboden gehoorzamen.

Behoud de geest van het gebed. Wij zouden den geest van gebed met ons dragen bij iederen plicht dien wij in dit leven hebben te volbrengen. Een van de eenvoudigste redenen, die mij zeer duidelijk voor den geest komt, is, dat de mensch zoo uiterst afhankelijk is van God! Wat zijn ze hulpeloos zonder Hem; wat kunnen wij weinig verrichten zonder Zijn genadige voorzienigheid in ons voordeel! Dikwijls heb ik de opmerking gemaakt, dat niet één van

ous, niet één menschelijk wezen in de geheele wereld, zelfs één enkel grassprietje kan laten groeien zonder Gods hulp. Wij moeten Zijn aarde gebruiken, Zijn lucht en zonneschijn en de vruchtbaarheid, die God aan de aarde geeft om in staat te zijn slechts een klein plantje te produceeren en hetzelfde is het geval met alles, wat aan ons bestaan op de wereld bijdraagt. Geen handvol koren, graan of tarwe kunt gij verbouwen zonder Gods hulp. Niets kunt ge voortbrengen wat noodzakelijk is voor het bestaan van mensch en dier zonder Zijn hulp.

Nu, waarom zouden wij ons dan niet afhankelijk gevoelen van den Heer? Waarom zouden wij Zijn naam niet aanroepen? Waarom zouden we Hem niet gedenken in onze gebeden? Waarom zouden wij Hem niet liefhebben met ons geheele hart, verstand en kracht, nadat Hij ons het leven gegeven heeft, ons formeerde naar Zijn beeld en gelijkenis, nadat Hij ons hier geplaatst heeft om te worden gelijk Zijn Eeniggeboren Zoon en de glorie, verhooging en belooning deelachtig te worden die aan Gods kinderen gegeven wordt?

Het ware gebed. Ik bid U, mijn jongere broeders, die hier in deze groote vergadering aanwezig zijn en voor wie de mogelijkheid bestaat geroepen te worden om het evangelie te prediken aan de wereld. Wanneer gij geroepen wordt om uit te gaan, ik bid dat gij zult weten op welke wijze gij God moet naderen in gebed. Het is geen moeilijke zaak te leeren op welke wijze wij zouden bidden. Niet de woorden, die we gewend zijn te gebruiken, vormen een gebed. Niet slechts een tezamenvoeging van woorden vormen een gebed. Een oprecht, geloovig, ernstig gebed bestaat uit dankbare gevoelens, die uit ons hart komen en een vurigen wensch onzer geesten om in nederigheid en geloof den Heer te naderen, opdat wij Zijn zegeningen zullen ontvangen.

Het maakt geen verschil hoe eenvoudig de woorden ook zijn, indien onze wenschen oprecht zijn en wij met een gebroken hart en verslagen geest voor den Heer komen en datgene vragen wat wij van noode hebben.

Gaarne zou ik wenschen te weten of er in deze vergadering of ergens anders een jonge man aanwezig is, die niets van den Heer verlangt. In de eerste plaats al hetgeen we bezitten ontvangen wij van Hem. Door Zijn voorzienigheid is het, dat we hier op deze aarde zijn. Het is door Zijn groote goedheid dat wij kunnen hooren en zien, dat wij de gave hebben van spreken en intelligentie bezitten, want zooals de oude Sage zegt: „Er is een geest in den mensch en de inspiratie van den Almachtigen geeft Hem het verstand.”

Daarom is het verstand dat wij bezitten een gave van God. In- en van onszelve zijn wij slechts een levenlooze massa klei.

Het leven, de intelligentie, wijsheid en redelijkheid zijn gaven Gods aan de kinderen des menschen.

Hij geeft ons zoowel lichamelijke sterkte als geestelijke macht. Iedere jonge man zou in de diepte zijns harten moeten gevoelen dat hij zijn bestaan aan den Almachtigen God verschuldigd is, alsook

iedere eigenschap die verwant is aan de eigenschappen van God.

Wij zouden ons uiterste best doen het goede dat we ontvangen hebben te verbeteren. Wij zouden God eeren met intelligentie, kracht en verstand, met onze wijsheid en alle kracht die in ons is. Wij moeten zoeken om het goede te doen in de wereld. Dit is onzen plicht en indien een jonge man zich zoo gevoelt als alle menschen het behooren te doen, is het gemakkelijk voor hem, zich voor den Heere te buigen in nederig gebed en God te vragen om de kracht, geluk en inspiratie van den Heiligen Geest, zoodat hij niet geheel is overgelaten aan de wijsheid en wegen der wereld. Doch gewoonlijk wanneer jonge mannen goede, zorgzame ouders hebben, prettige tehuizen, voedsel en kleeding voor hen verzekerd zijn, gevoelen zij niet afhankelijk te zijn van iemand.

Geraken zij echter op de een of andere manier in moeilijkheden, dan beginnen zij hun nietigheid en afhankelijkheid te beseffen.

Maar ik wensch u te zeggen, mijn jonge vrienden, dat in het uur van uw onafhankelijkheid, op het oogenblik, wanneer gij u het sterkst gevoelt, in gedachten moet houden dat gij een sterfelijk wezen zijt en uw geest uw lichaam spoedig kan ontvliesen, en dat gij voorbestemd zijt om eenmaal de portalen des doods te overschrijden.

Hoe zonden wij bidden. Mijn broeders en zusters, bid niet alleen met uw lippen. Zeg niet 'smorgens en 's avonds een uit uw hoofd geleerd gebed op. Ik vind dat zeer afkeurenswaardig. Het is waar dat vele menschen in de gewoonte vervallen een ceremonieel gebed op te zeggen. Zij beginnen bij een zeker gedeelte en halen alle punter langs den weg aan en ik weet niet, als zij geëindigd hebben, of het gebed boven de kamer gestegen is.

Een lezing over practisch bidden en genezing. Ik daucht dat eenige woorden uit het boek van Mormon zeer geschikt zouden zijn als een advies en raadgeving geschreven door den profeet Moroni:

„Nu, mijne broederen, deze dingen oordeel ik van u, omreden uwen vreedzamen wandel met de kinderen der menschen;”

„Want, ik herinner mij het woord Gods, hetwelk zegt: „Door hunne werken zult gij ze kennen; want indien hunne werken goed zijn, zijn zij eveneens goed.”

„Want, ziet, God heeft gezegd, dat een mensch die boos is niet kan doen datgene wat goed is; want zoo hij een gave offert, of tot God bidt, doet het hem geen nut, tenzij hij het doet met een oprecht voornemen;”

„Want het wordt hem niet tot rechtvaardigheid gerekend.”

„Ziet, indien een mensch, die boos is, een gave geeft, doet hij het met weerzin; daarom wordt het hem aangerekend alsof hij de gave behouden had; daarom wordt hij voor God als boos beschonwd.”

„Ingelijks wordt het een mensch als kwaad aangerekend, zoo hij zal bidden zonder een oprecht voornemen des harten; neen, het doet hem geen nut, want God ontvangt zoodanig gebed niet.” (Moroni 7: 4-9).

Inderdaad, hier is een tekst, die iemand, zoo hij bezielt is met

den waren geest, gelegenheid zou geven een leerrijke redevoering te houden onder de Heiligen der Laatste Dagen. Hoewel niet toepasselijk voor allen, dan toch voor zeer velen. Wij zouden niet uit den sleur neder knielen en geregeld het „Onze Vader” bidden. Dit is een der grootste dwaasheden, waarvan ik ooit getuige ben geweest, om geregeld het „Onze Vader” te bidden zonder de meening ervan in oogenschouw te nemen.

De Heer gaf dit als een voorbeeld aan Zijn discipelen, die uitgingen in de wereld om het Evangelie te prediken. Het was gegeven om te loonen dat zij niet zooveel woorden zouden gebruiken, maar direct tot God gaan en Hem datgene vragen wat zij noodig zouden hebben.

Nemen we nu bijvoorbeeld dit gedeelte uit het gebed: „Geef ons heden ons dagelijksch brood”, en wij zien de menschen met kostbare kleederen, misschien wel millioenen bezittende en, wanneer zij nog bidden, herhalen zij eenvoudig het „Onze Vader”.

Dit wordt op deze wijze slechts een vorm. Het bezit geen kracht, noch is het aannemelijk, want het komt niet uit het hart voort; en ik denk dat het zeer wenschelijk voor ons is, acht te geven op de woorden die we gebruiken wanneer wij bidden. Hij verhoort ons in het geheim en zal ons in 't openbaar beloonen. We behoeven Hem niet met vele woorden aan te roepen. We zouden Hem niet lastig vallen met lange gebeden.

Wat wij noodig hebben en behooren te doen als Heiligen der Laatste Dagen, is dikwijls tot Hem te gaan, te getuigen dat we Hem herinneren en gewillig zijn Zijne naam op ons te nemen, Zijne geboden onderhouden, rechtvaardigheid betrachten, en dat wij Zijn Geest wenschen om ons te helpen. Wanneer wij dan in verdrukking zijn, laten wij tot God gaan en Hem rechtstreeks vragen ons te helpen uit de moeilijkheden waarin we verkeerden.

Dat het uit het hart kome, en geen woorden zijn zonder gedachte of gevoel.

Het aangenaamste is het den Gever, van iedere goede en volmaakte gave, wanneer wij eenvoudige woorden gebruiken, die onze behoeften uitdrukken. Hij hoort in het verborgen en weet onze hartewenschen voor we vragen; maar Hij heeft het een verplichting gesteld, dat wij Zijn Naam zouden aanroepen, opdat wij zullen ontvangen indien wij vragen, ons geopend wordt indien wij kloppen, en zullen vinden indien wij zoeken. Daarom heeft de Heer het tot een aangenamen plicht gesteld, dat wij Hem zouden herinneren, dat wij tot Hem zouden getuigen des morgens, des middags en des nachts, dat wij niet den goeden Gever zouden vergeten.

„Daarom kan een mensch die boos is niet datgene doen wat goed is; noch zal hij een goede gave geven.”

„Want ziet, een bittere fontein kan geen goed water voortbrengen, noch kan een goede fontein bitter water voortbrengen; daarom kan een mensch die een dienstknecht des duivels is, Christus niet volgen; en zoo hij Christus navolgt kan hij geen dienstknecht des duivels zijn.”

„Daarom kómen alle dingen, welke goed zijn, van God; en datgene

wat kwaad is komt van den duivel; want de duivel is een vijand van God, en strijdt voortdurend tegen Hem; en verzoekt en verleidt tot zonden en om voortdurend datgene te doen, wat kwaad is."

„Doch ziel, datgene wat van God is verzoekt en spoort voortdurend aan om goed te doen, daarom is iedere zaak die verzoekt en aanspoort om het goede te doen en God te beminnen, en Hem te dienen, van God ingegeven."

„Luister daarom mijne beminde broederen, opdat gij niet datgene wat kwaad is van God noemt, en datgene wat goed en uit God is, mit den duivel noemt."

„Want mijne broederen het is u gegeven om te oordeelen, opdat gij goed van kwaad kunt onderscheiden en de weg om te oordeelen is duidelijk, zoodat gij met eene volmaakte kennis moogt onderscheiden gelijk de duisternis van het licht."

„Want ziet, de geest van Christus is aan een iegelijk gegeven dat gij het goede van het kwade kan onderscheiden. Daarom toon ik u den weg om te oordeelen, want alles dat uitnoodigt om goed te doen en overhaalt om in Christus te gelooven, is voortgezonden door de kracht en gave van Christus, waardoor gij met eene volmaakte kennis kunt weten dat het van God is.

„Doch: gij moogt met eene volmaakte kennis weten dat, wat den mensch ook verleidt om kwaad te doen en om niet in Christus te gelooven; en Hem te verloochenen en God niet te dienen van den duivel is: want op deze wijze werkt de duivel; hij haalt niemand over om goed te doen, neen, niet een; noch zijne engelen, noch hen die zich aan hem onderwerpen."

„Nu mijne broederen, daar gij het licht bezit waardoor gij kunt oordeelen welk licht het licht van Christus is, ziet dat gij niet verkeerdt oordeelt, want met hetzelfde oordeel waarmede gij oordeelt, zult gij ook geoordeeld worden."

„Daarom bid ik u, broederen, dat gij naarstiglijk in het licht van Christus zoudt onderzoeken, opdat gij het goede van het kwade moogt onderscheiden; en zoo gij aan alles wat goed is wilt vasthouden en het niet veroordeelen, zult gij zekerlijk een kind van Christus zijn."

Ik denk dat hier in de woorden, die ik gelezen heb, eenige duidelijke vingerwijzingen zijn, en, indien wij als Heiligen der Laatste Dagen, geloovende in de heiligheid van dit boek, dat door de gave en macht van God vertaald is, door de inspiratie die tot den profeet Joseph Smith kwam, deze woorden zouden gelooven als vertrouwende kinderen het zouden lezen, met verstand, in geloof, zeker zijnde dat God hem inspireerde, en het dan in praktijk brengen, geloof ik, dat het niet lang zou duren of we hadden geen bisschoppen en hogere raden noodig, noch de noodzakelijkheid van huisbezoek om de moeilijkheden onder de Heiligen uit te zoeken en goed te maken. Ik geloof dat iedere man zijn eigen rechter zou zijn, want hij

zou in gerechtigheid oordeelen, omdat hij oordeelt in het licht der waarheid, niet zelfzuchtig, maar in het licht dat van den hemel is gekomen in deze laatste dagen, door openbaring van God.

N. V.

REDEVOERING

gehouden door President CHARLES W. PENROSE, op de jaarlijksche Conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, April 1921.

Ik geloof dat de opmerkingen, die Broeder Ivins tot ons gemaakt heeft in deze algemeene conferentie, door de Heiligen der Laatste Dagen wel begrepen en gewaardeerd worden. Hij verklaarde de leerstelling, die de meesten van ons bijna hun gansche leven lang gehoord hebben, duidelijk en eenvoudig. Men leerde het, van deze plaats niet alleen ten tijde der conferenties, maar uit vele redevoeringen, gehouden door de dienstknechten van den Heer. Het was de leerstelling van den Profeet Joseph Smith, die haar kon duidelijk maken door openbaring van God. Zooals President Grant den vorigen Zondag aanhaalde of voorlas; het was verkondigd door den Profeet en President der kerk, Brigham Young. Hij was een groot leider. Hij was een man met een zeer sterken geest en wil, en hij leerde deze leerstelling altijd zeer duidelijk — dat, terwijl er slechts één man op aarde was die openbaring van God kon ontvangen voor de kerk, voor de geheele kerk, de geest van openbaring rustte op de leden der kerk, zowel als op de mannen die het Priesterschap van God droegen. Zoo ook met diegenen die hem in het presidentschap opvolgden.

Ik geloof niet dat er één van hen geweest is, die deze leerstelling niet verkondigd heeft.

Aan deze openbaring, gelezen door den president des Zondags, betreffende het recht van den man die aan het hoofd staat, openbaring te ontvangen voor de kerk, is verbonden de leerstelling (theorie en praktijk) dat drie mannen het presidentschap van de kerk bezittend, daarover presideeren in al haar onderdeelen, en dat, wanneer er iets nieuws ingevoerd werd voor het gouvernement der kerk, het zou uitgaan van dat presidentschap en ter beoordeeling voorgelegd worden aan de quorums van het priesterschap en de Heiligen in het algemeen. Deze wijze werd gevolgd door Pres. Wilford Woodruff toen het zoogenaamde „Manifesto” door hem tot de kerk kwam. Het werd de kerk voorgelegd en in een vergadering aangenomen als leerstelling. Dit besluit werd uitgesproken door Pres. Lorenzo Snow.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. GILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

Dient den Heer uw God met geheel uw hart.

(Slot.)

Elke edele ingeving, vriendelijk woord of prijzenswaardige handeling brengt ons nader tot de volmaking van het gebouw van ons leven. Een geheele verwezenlijking van deze waarheid is een groote aansporing om het goede aan te hangen en het kwade te vermijden. Het stelt ons in staat te begrijpen de noodzakelijkheid om ten alle tijden op God te vertrouwen, in alle toestanden, onder alle omstandigheden. Het laat ons duidelijk zien de voordeelen die wij verkrijgen door zelfs schijnbaar kleine en onbeduidende dingen in overeenstemming met Zijn heiligen wil te brengen en leert ons de onderwijzingen waardeeren die gegeven werden door den profeet Alma aan zijn zoon Helaman:

„Och, herinner u, mijn zoon, en leer wijsheid in uwe jeugd; ja, leer reeds in uwe jeugd de geboden van God te houden. Ja, roep tot God voor al uwe benodigdheden; laat al uwe werken tot den Heere zijn, en waar gij ook gaat, laat het in den Heere zijn; laat uwe gedachten op den Heere gevestigd zijn; laat de toegenegenheden uwe harten voor eeuwig op den Heere gevestigd zijn. Raadpleeg den Heere in al uwe werken; en Hij zal u tot het goede leiden; wanneer gij des nachts ter neder ligt, lig neder tot den Heere, opdat Hij over u mag waken in uwen slaap, en wanneer gij in den morgen opstaat, laat uw hart vol dankbaarheid tot God zijn; en zoo gij deze dingen doet, zult gij ten laatsten dage opgewekt worden.”

Dit is een regel voor de Heiligen om na te leven. Het is het pad dat Christus onze Heer bewandeld heeft. Aan de Heiligen van dit tijdperk zijn de wetten en verordeningen van het Evangelie geopenbaard. De sleutelen zijn aan hun zorg toevertrouwd. De macht dus gegeven, is voor de zaligmaking van diegenen die God willen dienen.

Jezus zeide. „Gij kunt niet God dienen en den Mammon.” Er kan geen scheiding van doelpunten bestaan, geen afzonderen van belangen als men in overeenstemming met de hemelsche wetten wil blijven. Het past den mensch om voor de benodigdheden en gemakken des levens zijn best te doen om ze te verkrijgen, maar in hunne handelingen zouden zij eerlijk, oprecht en juist moeten zijn.

In de dagelijksche omgang, in de familiekring of afzonderlijk van hun medemenschen, de Heiligen zouden elk oogenblik van hun tijd moeten besteden in den dienst en in de heerlijkheid van God. Dan zullen Zijn zegeningen hier en hiernaamaals met hen zijn en zij zullen de onschatbare gaven van eeuwige levens ontvangen voor hun standvastigheid.

„Millennial tSar”.

Gehoorzaamheid.

„Gehoorzaamheid is beter dan slachtoffer en opmerken dan het velle der rammen,” 1 Samuel 15 : 22. In een tijdperk van de wereld wanneer onafhankelijkheid de trots der natiën is. In een tijdperk van de vrijheidsbegrippen verkeerd opgevat en beschouwd als een stempel van vernedering. Aan den lezer wil ik zeggen, dat ware gehoorzaamheid aan de geboden Gods een kenmerk van zedelijke werkelijkheid, moed, eenheid en macht is. Het is niet blinde gehoorzaamheid waarvan ik spreek en die ik verdedig, maar die soort, die de oude Zieners en Heiligen kenmerkte, die evenals de Messias gereed waren om met woord en daad te zeggen: „Ik ben niet gekomen mijn eigen wil te doen, maar den wil van mijn Vader die mij gezonden heeft.”

De Heiligen der Laatste Dagen staan bekend als gehoorzaam en onderworpen aan autoriteit, en dit feit wordt hun dikwijls door hunne legenstanders als een verwijt voorgelegd. Zie, die zoo spreken zullen zeker vergeten, dat God gehoorzaamheid verlangt, en dat de beste belichaming van dit beginsel en het nederigste en meest onderworpen aan den goddelijken wil, het beste en reinste Wezen was dat ooit op aarde gewoond heeft, n.l. de Heere Jezus Christus, in Wiens mond geen bedrog gevonden is, die volmaakt was en zonder smet in Zijn levenswandel. Terwijl Hij gehoorzaam was aan den wil van Zijnen Vader en nederig tot het uiterste, was Hij onafhankelijk van den invloed en de overredingskracht van booze menschen.

De stand van de Heiligen der Laatste Dagen is in overeenstemming met dit voorbeeld. Zij zijn gehoorzaam aan het geweten, aan oprechte overtuigingen, aan goddelijke autoriteit en aan God, in Wien zij vertrouwen.

Terwijl zij aldus onderworpen zijn, hebben hunne vervolgers hen even onachtzaam gevonden tegenover de bevelen van goddelooze menschen, hetzij hoog of laag. Mannen in de fabrieken van de oude wereld, naast elkaar werkende aan het weefgestoelte, in de kolonijën of elders in de verschillende roepingen van het leven — daar heeft het Evangelie, door de ouderlingen Israëls gepredikt, hen bereikt. Velen hunner hebben op dezelfde wijze een overtuiging van de waarheid ontvangen. Zij hebben gezegd: „Dit is de waarheid; ik moet ze gehoorzamen of ben vervloekt.” Andere menschen hebben gezegd: „Het is waar, maar wanneer ik gehoorzaam zal ik door de menschen verworpen worden, misschien mijne betrekking verliezen en uit mijns vaders huis gezonden worden. Het is beter dat ik de waarheid verwerp en in vrede leef, dan dit kruis van gehoorzaamheid aan onpopulaire waarheid op mij te nemen.”

De moedigen gehoorzamen het Evangelie, lijden vervolging, betoonen zich als mannen en zullen het eeuwige leven verkrijgen. De andere menschen waarvan wij spreken, zijn slaven van hun eigen vrees der openbare meening en van de onzichtbare machten der duisternis die de menschen er toe leiden het plan van zaligheid te

verwerpen. Van de eerstgenoemde soort zijn de Heiligen der Laatste Dagen, een leger van mannen en vrouwen die hun tehuis, familie en land om des Evangelies wil verlaten hebben. Zij hebben vervolging tot den dood toe, gebrek en lijden van iederen aard doorstaan, hebben een woestijn herschapen tot een gebied zoo vruchtbaar in opvoeding, vlijt en onderwerping, dat iedere natie onder de zon wel trotsch op hen mocht zijn. Hun gehoorzaamheid en zedelijke moed die zij op hunne nekomelingschap hebben overgebracht, is een betere erfenis dan die van diamanten of de lof van een gevallen wereld. Zij zien terug op hunne vroegere vrienden, die uit vrees de waarheid verwierpen, en zij vinden dat die, hetzij levend of dood, in de meeste gevallen ongeëerd en onbekend zijn.

De gehoorzaamheid door de Heiligen der Laatste Dagen aan de autoriteit van het priesterschap geschonken, is niet verkregen door eenige plechtige verbintenis door de geloofsgenooten aangegaan om de voorschriften van degenen die hoogere ambten bekleeden, te gehoorzamen, maar volgt uit den aard van het Evangelie, dat aan een ieder aanhanger de gemeenschap van den Heiligen Geest verzekert, en deze Geest geeft aan ieder getrouw persoon een levende getuigenis aangaande de waarheid of valsheid van ieder voorstel voor zijne overweging aangeboden.

„Want door éénen Geest hebben wij toegang tot den Vader.” Efeze 2 : 18. Dus alle mannen en vrouwen die het Evangelie omhelzen, maken aanspraak op een persoonlijke getuigenis van de waarheid, dezelfde Geest leidt in alle waarheid, openbaart de dingen van den Vader en verleent de noodige inspiratie om het menschdom voor blinde gehoorzaamheid aan dwalende beginselen en valsche leidslieden te vrijwaren.

De verklaring van den Zaligmaker, in Johannes 7 : 17 opgeteekend, heeft betrekking op allen: „Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of ze uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek.” Dit verzekert aan iederen waren Heilige, indien hij getrouw is, bescherming tegen bedrog, het misbruik van macht en de valsche bepalingen van de door menschen opgerichte redenen. In deze bijzonderheid verschilt de Kerk van Christus van alle andere stelsels en genootschappen. Hij heeft beloofd ons te leiden en dat Hij „geen ding doet tenzij Hij Zijne verborgenheid aan Zijne dienstknechten de Profeten openbare.” Amos 3 : 7. Dit wijst niet op een onfeilbaarheid van den mensch, maar het behelst de belofte dat geen mensch of raad van menschen die aan het hoofd van de Kerk staan, de macht zal hebben om de Heiligen op het dwaalspoor te leiden. Met deze verzekering dan was het volk van God in iedere bedeeeling gerechtvaardigd voor het volstrekke, doch intelligente gehoorzamen aan het bestuur van de heilige profeten. Het is een onloochenbaar feit in de geschiedenis van de Heiligen, dat gehoorzaamheid aan wat ook, door geschreven document of mondeling van de Presidenten van de Kerk gekomen, met goede gevolgen is gepaard gegaan; bij hem die zulken raad

echter heeft weerstaan, zonder zich te bekeeren, zijn daarentegen bewijzen van een vloek gevolgd.

Laat ons dit beginsel van gehoorzaamheid op civiele of handels-genootschappen toepassen; verwarring en zwakheid volgen wanneer de menschen hunne ondersteuning weigeren te geven aan het besluit van de presideerende autoriteit, of van de meerderheid waar de beslissing overgelaten wordt aan de algemeene stemmen. Carlyle, de groote Engelsche schrijver, zegt: Alle groote geesten zijn eerbiedig gehoorzaam aan allen die over hen geplaatst zijn; alleen slechts kleine zielen zijn anders.

De gehoorzaamheid aan God bewezen, is gegrond op een overtuiging dat Hij in al Zijne wegen volmaakt is en de eigenschappen van rechtvaardigheid, oordeel, kennis, macht, genade en waarheid in hare volheid bezit. Gehoorzaamheid aan Zijn vastgestelde autoriteit op aarde, is gehoorzaamheid aan Hem, en werd aldus verkondigd door den Heiland. „Die u ontvangt, ontvangt Mij; en die Mij ontvangt, ontvangt Hem, die Mij gezonden heeft.” (Mattheus 10 : 40). „Wie u hoort, die hoort Mij, en wie u verwerpt, die verwerpt Mij; en wie Mij verwerpt, die verwerpt Dengene, die Mij gezonden heeft.” (Lukas 10 : 16). „Voorwaar, voorwaar zeg ik u: zoo Ik iemand zende, wie dien ontvangt, die ontvangt Mij; en wie Mij ontvangt, die ontvangt Hem, die Mij gezonden heeft.” (Johannes 13 : 20).

Het zijn niet de aantrekkelijke hoedanigheden van den persoon, hoe groot die ook mogen zijn, die aan de onderdanigheid van Zijn bestuurskracht verleent, maar de autoriteit van God die hij draagt. De handelingen van Philippus, Stefanus, Paulus en Jakobus zijn juist zoo geldig en bindend als die van den Messias zelf, wanneer zij door Zijne autoriteit en in Zijnen naam volbracht werden. Het verwerpen van de persoonlijke onderwijzingen en van de bediening van den Heiland konden geen grootere veroordeeling brengen dan het verwerpen van leeringen van eenig man door God gezonden, die de autoriteit en de inspiratie van den Heiligen Geest heeft om in den naam van den Heere te spreken en te handelen. Deze groote waarheid werd door den Heiland bij meer dan ééne gelegenheid geleerd, maar misschien nergens met meer kracht of in schoonere bewoordingen dan in het volgende: „En wanneer de Zoon des menschen komen zal in Zijne heerlijkheid, en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op den troon Zijner heerlijkheid; en voor Hem zullen al de volken vergaderd worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt; En Hij zal de schapen tot Zijne rechterhand zetten, maar de bokken tot Zijne linkerhand. Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen, die tot Zijn rechterhand zijn: Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld. Want Ik ben hongerig geweest en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij geherbergd; Ik was naakt en gij hebt Mij gekleed; Ik ben krank geweest en gij hebt Mij bezocht; Ik was in de ge-

vangenis, en gij zijt tot Mij gekomen. Dan zullen de rechtvaardigen Hen antwoorden, zeggende: Heere! wanneer hebben wij U hongerig gezien, en gespijzigt? of dorstig, en te drinken gegeven? En wanneer hebben wij U een' vreemdeling gezien, en geherbergd? of naakt, en gekleed? En wanneer hebben wij U krank gezien, of in de gevangenis, en zijn tot U gekomen? En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: Voorwaar zeg Ik u: Voor zooveel gij dit een' van deze Mijne minste broeders gedaan hebt, zoo hebt gij dat Mij gedaan." (Mat-
(Slot volgt.)

Een waar pionier verhaal.
De geschiedenis van de bevroren voeten.
door JOHN HENRY IVANS.

De familie Dobson zat rond het kampvuur voor hun tent — vader, moeder, twee zoons en twee dochters. Hun handkar welke in de nabijheid stond, zag er, evenals zij zelve, ontdaan en vervallen uit. „Gooi nog wat hout op het vuur Tommy,” sprak een van de meisjes: „laat ons wat plezier maken!”

Plezier, jawel, wat voor plezier kon hier zijn op een dikke sneeuwlaag, terwijl de sterren aan den hemel schitteren en het hard vriest, en dan alle zes met een ledige maag en bovendien nog een van hen met bevroren voeten.

Toek gooidc Tommy, die de bevroren voeten had, nog wat hout op het vuur en bij het vroolijk geknetter van de opflikkerende vlammen werden alle pijnen en zorgen van deze droevige reis vergeeten.

Daarna klonk een vierstemmig lied door de lucht, die het hart getroffen zou hebben van iedere voorbijganger die daar langs gekomen zou zijn. Het was dat onvergetelijke: „Komt, Heilgen komt!” dat met zooveel gevoel gezongen werd. En misschien is het u niet bekend en daarom zal ik u vertellen dat de familie Dobson uit Lancashire kwam waar iedereen zingt en kan zingen. De laatste toonen waren nog niet geheel wéggstorven toen in het zwakke lichtschijnsel verschillende personen te voorschijn kwamen. Zij geleken op spoken, geesten van afgestorvenen, teruggekeerd om rond te waren op de plaats waar zij hun ellendig leven geleefd hadden. Doch het waren geen spoken, het waren slechts makkers die kwamen om op deze droevige reis te genieten wat er te genieten was. Vermoed waren zij allen, maar toch niet zoo erg dat zij geen vreugde van zulke muziek ontvingen. Ook waren zij niet te vermoed om krachtig te applaudiseeren. „Zing nog meer,” riepen zij allen.

Dan „Gods Geest brandt in 't harte als vuur en als vlammen,” werd er gezongen, maar nu niet door zes stemmen van de kleine groep rondom het vuur, maar door alle aanwezigen. En dan niet alleen, het lied werd krachtiger naarmate men verder ging, want ook de anderen in dat kamp namen het over totdat de geheele lucht ervan

weergalmde. Hé! hé, riep de krachtige stem van een nieuw aangekomene, juist als de laatste tonen van het lied wegstierven.

Waar is al dat zingen voor? Het lijkt wel alsof hier de bruiloft van Waldon gevierd wordt.

Het was „Eph” Hanks die dit zeide. Hij behoorde niet tot het gezelschap van handkar-reizigers, maar was met anderen uit de Valley gekomen om de arme emigranten te helpen. Verscheidene dagen was hij nu al bij hen geweest, hen opvrolijkend en met raad en daad terzijde staande; ook had hij velen genezen door zijne gave van gezondmaking. Ephraim Hanks was een echt wonderlijke man, die er bij de eerste oogopslag erg ruw uitzag.

„Waarom,” vroeg men hem, „is er dan iemand getrouwd?”

„Zeker,” antwoordde Hanks, „Waldon en Zuster Dawson zijn deze middag getrouwd.”

„Wat, Susie Dawson?” werd er in koor gevraagd.

„Ja zeker, Susie is vandaag met Waldon getrouwd.”

„En wie is Waldon?” informeerde een ander.

„Hij is een van de mannen van Fort-Bridger. Maar hij is een goede Heilige,” voegde hij er aan toe, om bij voorbaat een vraag hieromtrent te beantwoorden.

„Maar daar kom ik niet voor hier,” ging hij verder.

„Waar is Tommy?”

„Hier ben ik Broeder Hanks!”

„Zoo, hier heb ik wat ik je beloofd heb toen we in Fort-Bridger waren. Ik heb geprobeerd schoenen voor je te krijgen, maar het lukte niet. Alles wat ik krijgen kon was dit paar dikke sokken. Hoe is het nu met je voeten?”

„O, dat is nog net het zelfde, ik kan niet zien dat het iets beter wordt. Mijn teenen zijn zoo hard als kogels, maar dat is het ergste niet, zoolang ik nog loopen kan.” „Als hij zijn teenen niet kwijt raakt en vooral zijn twee groote teenen, dan weet ik niets over bevroren voeten.” Dit laatste werd gezegd door een man die gelijk met Hanks gekomen was. „Wel,” zeide Ephraim, „ik zal hem helpen, en dan is het 't beste om allen naar bed te gaan.”

„Laat hem dan eerst het „Handkarlied” zingen,” riepen velen der omstanders.

Tommy stond op, en met een zuivere ofschoon niet geoeffende stem zong hij het lied van het begin tot het einde, op de manier zooals in die dagen prairie liederen werden gezongen. Hij werd met handgeklap beloond. De jonge man hield daarna zijne voeten weer bij het vuur. Het was niet noodig zijn schoenen of kousen uit te doen. Honderden mijlen terug hadden zijn schoenen het opgegeven en daar waren geen anderen om aan te doen. Daar was zelfs geen ongebruikt paar sokken voor hem. Daarom had hij maar repen oud goed om zijn beenen en voeten gebonden en daar overheen grof jutte. Dit had wellicht beter dienst gedaan dan zijn oude schoenen, als zijn teenen maar niet bevroren waren geweest. En zoo had hij in dezen toestand honderden mijlen geloopt. Het was toen dat Hanks zeide:

„Tommy, als wij in Fort Bridger komen, zal ik iets aan je voeten doen. En nu, terwijl Tommy's voeten ontbloot waren, veranderde Ephraim Hanks van een grappenmaker in een ernstig dienstknecht van God, en zalfde de voeten in den naam van Christus en bediende met een andere ouderling de jonge man. Daarna deed hij de dikke wollen kousen aan zijn voeten, wikkelde ze weer in zooals ze geweest waren en stuurde hem in zijn tent en naar bed. Tommy was ternauwernood vijf minuten naar bed, toen hij plotseling een luid hoerak hoorde. Wat was er gebeurd? Hij werd niet lang in onzekerheid gehouden, want uit de gesprekken kon hij hooren dat de pas getrouwde in het kamp waren gekomen.

Om den lezer in het geheim in te weiden, er waren sommigen van het gezelschap, die, toen zij hoorden dat er een paar getrouwd waren, op weg gegaan om de jong getrouwdens triomphantelijk in het kamp te leiden.

Er werden handen geschud en er werd gefeliciteerd zooals Tommy kon hooren en daarna werd er gezongen. Naderhand werd er op een viool gespeeld. Tommy wist wat er nu zou volgen en zijn Lancashirebloed begon te tintelen. Even later hoorde hij iemand een hooglandsche dans uitvoeren. Dat was meer dan Tommy kon verdragen, want zooals ik zeide, hij kwam van Lancashire en daar behoort het bij de opvoeding van een kind deze dans te kennen. Er uit was hij en baande zich een weg door de toeschouwers, totdat hij zelf ook kon zien hoe Jim danste. Een buurman stompte Tommy in zijn rug en zeide: „Dat kan je niet Tommy.”

Hij wist dat niemand het beter kon dan Tommy, maar hij wist ook dat hij bevroren voeten had.

Hij zeide het alleen maar om hem te plagen.

In een oogwenk was Tommy naar voren geloopt en danste de hooglandsche dans zooals hij het nog nooit eerder gedaan had.

Dat was het laatste wat hij ooit van zijn bevroren voeten geweten heeft.

„Ik heb net zulke goede voeten,” pleegt hij te zeggen, „als wie ook; er mankeert niets aan hoor!”

Want Br. Dobson leeft nog en hij is niet alleen trotsch op zijne goede voeten, maar ook dat hij de hooglandsche dans kan.

M. H.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Zaterdagavond 20 Augustus werden 2 speciale vergaderingen gehouden, één te Bolnes en de andere te Dubbeldam. In de eerst genoemde traden als sprekers op: Ouderling C. de Jong, C. Zappey en G. v. d. Waard. In Dubbeldam voerden Ouderling C. Vreeken en Conf.-Pres. A. Dalebout het woord.

Zondagavond werd een buitengewone vergadering gehouden in

Dordrecht. Voor een goed bezette zaal traden als sprekers op: Zending-Pres. John. P. Lillywhite en Conf.-Pres. A. Dalebout.

Het adres van het nieuwe vergaderlokaal in Leiden is: Heerengracht 32.

Ontslagen.

Het Presidentschap van de gemeente Haarlem werd namens de Nederlandsche Zending met woorden van dank voor hunne bewezen diensten 29 Juli eervol ontslag verleend.

Aan Zuster Anna Hessler van de gemeente Rotterdam is eervol ontslag verleend als zuster zendeling, met dank voor haar bewezen diensten.

Dankbetuiging.

Van het ziekbed hersteld, gevoel ik groote dankbaarheid wederom in de gelegenheid gesteld te zijn mijn krachten te wijden in den dienst des Heeren. Hopende op Zijn steun en bijstand tot het verrichten van deze zoo schoone taak, namelijk: De menschheid het plan van zaligheid, de eenige weg tot het eeuwige leven, te verkondigen.

Kastijdig, tegenspoeden en beproevingen zijn dingen die door ons niet gewenscht zijn, toch zijn zij vele malen voor onze verbetering noodzakelijk en worden dan ook als zoodanig menigmaal aangewend. In het oude testament kunnen wij lezen hoe Job, een dienstknecht des Heeren, gelouterd en beproefd werd, maar deze beproeving glansrijk doorstond en de Heer hem alles veelvoudig terug gaf wat hij eerst door de beproevingen verloren had. Daar hij door zijn geloof in God bewezen had ook in de zwaarste tegenspoeden getrouw te blijven.

God loutert en veredelt Zijn volk menigmaal door smarten, tegenspoed en beproevingen.

Ik heb om deze weinige regels in „De Ster” verzocht om aan mijne gevoelens van dankbaarheid uiting te geven en allen te danken die mij bijgestaan hebben gedurende mijn ziekbed. Ik heb niet alleen vrienden, maar vaders en moeders, broeders en zusters in uw midden gevonden.

De Heere zegene U allen.

Uw broeder in Christus,
 KOOP SCHAART.

INHOUD.

Toespraak gehouden door Apostel Joseph Fielding Smith (slot)	Blz. 273	Dient den Heer uw God met geheel uw hart (slot) . . .	Blz. 281
Het Gebed (Uittreksels uit geschriften en redevoerin- gen van Joseph F. Smith	„ 275	Gehoorzaamheid	„ 282
Redevoering gehouden door Charles W. Penrose . . .	„ 280	De geschiedenis van de be- vrozen voeten	„ 285
		Uit ons eigen Zendingsveld	„ 287
		Ontslagen	„ 288
		Dankbetuiging	„ 288